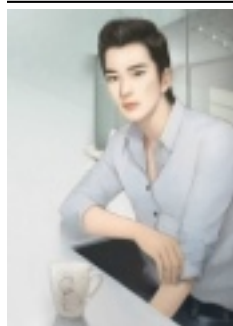

Sống Cùng Quỷ Hồn Công Tử

Contents

Sống Cùng Quỷ Hồn Công Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14

Sống Cùng Quỷ Hồn Công Tử

Giới thiệu

Một công tử tính tính thì rất kiêu căng ngạo mạn luôn xem thường người khác, đối xử với người hầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-cung-quy-hon-cong-tu>

1. Chương 1

Làm thế nào để có thể sống yên ổn cùng với 1 quỷ hồn?

Đây chính là vấn đề vô cùng cấp bách đối với Nhạc Tích, càng nguy hiểm hơn là, con quỷ này đã chiếm đoạt mất cái giường nhỏ của nàng rồi, mặc dù đây chỉ là 1 cái giường đơn sơ được bện bằng cỏ khô, nhưng đó chính là chỗ nằm nghỉ của nữ nhi nhà người ta đấy. Nhạc Tích tạm thời vẫn chưa có chút xú ý định nào chia sẻ nó với ai đâu.

Huống chi, trừ việc này ra, con quỷ kia còn có dấu hiệu tiến một bước vào đời sống sinh hoạt của nàng.

“Chỉ là 1 cái giường nhỏ mà thôi, cần gì phải so đo như vậy.” Quỷ hồn nằm trên giường, tay cầm cán ô bằng trúc, một thân bạch y không nhiễm lấy 1 hạt bụi nhỏ, đôi mắt hoa đào gợn lên từng đợt sóng nhấp nhô, “Huồng hồ, bốn công tử cũng không ngại ngủ cùng giường với người, lúc nào cũng câu nệ không muốn ngủ cùng chẳng phải chính là người sao?”

“Nam nữ thụ thụ bất thân, có biết không?” Nhạc Tích nhấn mạnh.

“Bốn công tử cũng đâu phải là người.” Quỷ hồn giải thích.

“Không phải là người cũng không được! Còn nữa, chẳng phải người nên thừa dịp này mà công nhận mình cũng không phải là nam luôn đi.”

Quỷ hồn vô tội buông tay: “Bốn công tử chẳng qua chỉ nói thật thôi mà.” Vừa nói, quỷ hồn vừa đổi một tư thế khác trên giường: “Đúng rồi, mấy ngày gần đây quá chán, người mau đi mua một ít tiểu thuyết về cho bốn công tử xem.”

“Xem muội người ấy.” Nhạc Tích Phát diên: “Rõ ràng lúc ta nhặt người về không phải thế này.”

Đúng vậy, ngày đó lúc nàng tới viếng mộ sư phụ đã nhặt được một quỷ hồn công tử vô cùng hào hoa phong nhã đẹp trai khiêm tốn dịu dàng điềm đạm đáng yêu, chứ không phải là quỷ hồn đại thiếu gia này! Còn vụ tự xưng “bốn công tử” là cái quái gì đây? Không phải lúc bọn họ vừa gặp hẳn luôn tự xưng là “tạ hạ” sao? Tại sao có thể chuyển đổi xưng hô một cách “vô cùng tự nhiên” đến thế được cơ chứ?!!!

“Nếu như lúc đó bốn công tử thế này, vậy người có thể nhặt ta về không?”

“Chắc chắn là không!”

“Chính là ý này!”

“Chính là cái đầu người ấy!” Nhạc Tích chống eo, mặt bừng bừng lửa giận, “Cho nên tất cả những gì người nói với ta lúc đó đều là nói dối phải không? Cái gì mà “tạ hạ ở đây đã rất nhiều năm, chỉ có duy nhất cô nương nhìn thấy tạ hạ”, cái gì mà “sau khi chết trí nhớ của tạ hạ cũng biến mất, đành phải quanh quẩn ở nơi nghĩa địa hoang vu, lúc nhìn thấy cô nương liền nhớ lại đã từng có lần cứu cô nương...” Tất cả đều chỉ là thuận mồm bịa đặt phải không?”

Nhưng mà đúng là có một lần nàng được người ta cứu thật.

Khi đó Nhạc Tích đi hái thuốc, bị lạc đường trong núi lại còn bị dính mưa nên ngất xỉu ở ven đường, lúc ý thức không rõ vẫn nhận biết được có người bón nước cho nàng. Chẳng qua khi tỉnh lại trong miếu thờ đã là người đi nhà trống. Trong lòng nàng vẫn luôn biết ơn người này, thấy quỷ hồn kia có dáng vẻ công tử văn nhã, hơn nữa còn nói chắc chắn như vậy nên đưa ngọc như nàng mới tin.

“Không phải vậy.”

“Ta cũng biết người...Ồi chao, cái gì cơ?!”

“Không phải lừa người.” Quỷ hồn mím môi, ánh sáng nhàn nhạt bao quanh cơ thể hắn, khiến thân hình trong suốt nay càng trở nên hư ảo: “Đúng là bốn công tử không nhớ rõ mình là ai, nếu không người cho rằng ta vì sao phải quanh quẩn ở cái nghĩa địa đó chứ, ta chỉ biết mộ phần của mình ở đó, người tới viếng mồ mả rất đông nhưng ta lại chỉ cảm thấy quen mỗi mình người, cũng chỉ có mình người mới có thể nhìn thấy ta. Nếu không đi theo người vậy ta có thể đi theo ai đây?”

“Nhưng mà người nói dối...”

“Ta đã nói rồi, nếu không nói như thế, người nhất định sẽ không để ta về cùng.”

Trong giọng nói bình tĩnh chợt thoáng lộ ra vẻ bất đắc dĩ và mờ mịt, đôi mắt hoa đào sụp xuống, quỷ hồn khẽ cười một tiếng, xen lẫn vào đó là tiếng thở dài, đọng đầy vị chất.

Nhạc Tích lại thêm một lần thống hận cái sự mềm lòng của mình: “Được...được rồi, nhưng chỉ được 1 lần này thôi, không cho phép lừa dối ta nữa.” Nàng thở dài, “Ta đi mua tiểu thuyết cho người, người ở nhà đừng có chạy đi lung tung.”

“Ừ.”

Vừa dứt lời, quý hồn liền đổi tư thế, vắt hai chân lên, nhìn cái ô với vẻ cực kì chán ghét, khí chất u oán mới vừa rồi chỉ nháy mắt đã tiêu tán không còn sót lại một chút gì: “Nếu người đã đi mua đồ thì thuận tiện mua thêm một cái ô mới đi, hôm đó trên người người không có thứ gì khác nên ta mới tạm thời chấp nhận cái ô này, nhưng mà cái ô này cũng quá xấu xí đi, làm sao có thể sánh với phong tư chói lòa của bốn công tử được. Bốn công tử càng nhìn cái ô này lại càng không vừa mắt. Đúng rồi, nhớ tới Thượng Cảnh Hiên mua nhé, ô ở đó là hàng thêu Tứ Xuyên, cán bằng gỗ tử đàn, miễn cưỡng có thể ... Ôi chao, vẻ mặt người là thế nào đó, a a, cái đó, ... Không không, bốn công tử chỉ nói đùa thôi! Người đi sớm về sớm, đi đi nhé, không tiễn!”

2. Chương 2

Ô đó đương nhiên là Nhạc Tích không mua. Nói đùa à, vật đó là đồ quý, cho dù có đem bán nằng đi cũng chưa chắc mua nổi một cái cán.

Tiểu thuyết thì ngược lại, căn bản là nằng cũng thích xem, mua thêm mấy quyển cũng chẳng sao.

Lúc mới mua về, quý hồn nghĩ thấy có “mùi ngon” liền xán lại, ngay cả khi nằng len lén dịch cái giường về phía mình cũng không hay biết gì.

Nói đi cũng phải nói lại, quý hồn công tử này, ngoại trừ tính tình thiếu gia hơi to một chút thì sống chung rất dễ. Hắn cũng không cần ăn ngũ cốc hoa màu gì, chỉ cần mỗi ngày đều chà lau sạch cán ô cho hắn là được. Mặc dù thỉnh thoảng Nhạc Tích có oán trách hắn nhưng có đôi khi nằng cũng cảm thấy may mắn. Dù sao, sau khi sự phụ mất đi cũng nằng chỉ có một mình, không tới mức cô đơn nhưng ở một mình đã quá lâu, nằng cũng mong có ai đó tới trò chuyện với nằng.

Hơn nữa khi còn sống quý hồn công tử được giáo dưỡng khá tốt, ngoại trừ đọc tiểu thuyết, lúc rảnh rỗi sẽ làm thơ, vẽ tranh. Thơ thì Nhạc Tích không hiểu lắm nhưng nằng nhìn mấy bức họa của hắn thì cảm thấy rất đẹp, khế phác một nét dài sau đó lại thêm vài nét nữa mà cảnh vật trên giấy đã hiện lên rõ nét, cho dù là đình đài lầu các hay là chim muông sơn thủy đều trông rất sống động. Hơn nữa khi vẽ tranh, quý hồn công tử sẽ không nói gì liên trong mấy canh giờ. Không thể không thừa nhận, quý hồn công tử trời sinh cho mà ngoài đẹp đẽ, chỉ cần không mở miệng nói chuyện, thì liền biến ngay thành quý công tử nhã nhặn lịch sự.

Nhưng những lời này, Nhạc Tích nhất định sẽ không bao giờ nói cho quý hồn công tử biết...

Còn chưa nói hắn đã tự đắc lắm rồi, tới khi nói ra thì...

“Này, một nữ nhi như người, ở một mình tại đây, không cảm thấy sợ sao?” Vênh mặt lên nhìn bức tranh mình vừa mới vẽ xong, sau đó thổi nhẹ lên đó hai cái, quý hồn công tử lại tiếp tục om sòm náo loạn.

“Quen rồi. Sợ à...dù sao đây cũng là nơi sự phụ đã từng ở, làm sao mà phải sợ, hơn nữa ở đây còn rất yên tĩnh.”

Nơi Nhạc Tích ở là một huyện nhỏ, sự phụ nằng từng là đại phu nổi danh nhất trong huyện, mặc dù nằng không học được bao nhiêu y thuật của người nhưng mỗi quý lên núi hái thảo dược bán cho các y quán trong huyện thì không thành vấn đề. Chẳng qua vì muốn trông coi ngôi nhà lá này không muốn rời đi nên hàng năm Nhạc Tích chẳng nhìn thấy được mấy người.

“Khi sự phụ người còn sống, cả hai cũng sống y như này?”

Nhạc Tích suy nghĩ một lát rồi đáp: “Đại khái sẽ có thêm vài bệnh nhân tới khám.”

“Vậy người sống thế có cảm thấy không thú vị không?”

“Không đâu ...”

“Còn nói không à!” Quý hồn công tử nhú mày, xì mũi coi thường, “Đúng lúc tâm trạng của bốn công tử không tệ, ta dẫn người ra ngoài chơi một chút, thế nào?”

Còn có chuyện gì có thể kỳ quái hơn chuyện đi chơi cùng một con quỷ không?

Nhưng mặc kệ có kỳ quái hay không, Nhạc Tích vẫn cầm ô tới thị trấn lớn nhất gần đó, quỷ hồn công tử đối với mấy chỗ này hiển nhiên quen thuộc hơn Nhạc Tích nhiều, một đường hằng hái nhiệt tình giới thiệu, từ cửa hàng thư họa cho tới những món ăn ngon nhất của các từ lâu trong trấn, rõ ràng mạch lạc, ấn tượng khắc sâu khiến Nhạc Tích chợt cảm thấy hoài nghi câu chuyện mất trí nhớ vài ngày trước của hắn.

“Làm sao bốn công tử có thể nói dối được! Chẳng qua có một số ký ức bốn công tử vẫn nhớ rất rõ thôi.”

“Cuộc sống ăn chơi sao?”

“Bốn công tử đang dẫn người đi chơi đấy! Người không thể tôn trọng bốn công tử một chút sao?!”

“... Được rồi.”

Thức ăn bày lên bàn, quả nhiên toàn là những mỹ vị ngon mà lạ. Quỷ hồn công tử vô cùng tự nhiên ngồi phía đối diện, mỉm cười nhìn Nhạc Tích ăn cơm. Tay phe phẩy quạt, vẻ mặt lộ ra mấy phần hoài niệm, giọng nói cũng trở nên mơ hồ: “Nếu người thích, mấy thành trấn xung quanh ta cũng có thể dẫn người đi dạo.”

Trong đầu hắn rối cuộc đang nhớ tới cái gì vậy?

Nhạc Tích vừa mắng mình xen vào việc của người khác nhưng trong lòng lại dâng lên chút cảm xúc không rõ. Mím môi lại, cuối cùng Nhạc Tích vẫn không nhận được nói: “Này, không phải người vẫn luôn muốn biết mình là ai sao?”

“Ừ.” Quỷ hồn công tử vuốt cằm.

Ngừng một chút, tựa như đã quyết định, Nhạc Tích nói: “Nếu như ở nghĩa địa đó có mộ của... ta có thể giúp người một chút...”

Đúng rồi, nghĩa địa đó không rộng lắm, người được chôn cũng không nhiều, cộng thêm cả gia cảnh xuất thân của quỷ hồn công tử lại càng ít hơn, cứ kiểm tra lần lượt, chưa chắc đã không tìm ra.

“Ôi chào...” Quỷ hồn công tử sững sốt trong giây lát rồi lại cúi đầu xuống ngay lập tức, giọng nói cũng nhẹ đi: “Thật ra thì ta cũng không phải quá nhớ nhưng gì đâu... không biết tại sao, chỉ cảm giác những ký ức đó chắc gì đã tốt đẹp, nhưng...”

Lần đầu tiên Nhạc Tích nhìn thấy quỷ hồn công tử như thế, nàng mỉm cười, ánh mắt cũng nhuộm theo nụ cười đó, bình tĩnh nói với hắn: “Đừng lo lắng, cho dù là ký ức thế nào ta cũng sẽ không ghét người.”

Không khí tựa hồ ngưng đọng trong nháy mắt đó, quỷ hồn công tử im lặng cuốn cuốn lộn tóc.

“Ta mới không sợ người ghét đâu.”

“A?”

“...Chẳng qua bốn công tử đang lo lắng nếu như bốn công tử chết trong cảnh nghèo nàn như vậy sẽ thật mất mặt.”*

“...”

“Này này này, người đừng đi a, bốn công tử chỉ đùa thôi mà! Không nên tưởng thật không nên tưởng thật!”

(*: ý anh ấy là nghĩa địa đó dành cho người nghèo, nếu tìm thấy mộ anh ấy ở đó thì nghĩa là anh ấy cũng chết trong cảnh nghèo khổ ạ *ta luận mãi bản QT mới ra nên chú thích vào đó cho các nàng chưa hiểu như ta T.T*)

3. Chương 3

Nhạc Tích vẫn đưa quỹ hồn công tử tới khu nghĩa địa kia, ngoại trừ trẻ con mất sớm, thiếu nữ đoản mệnh và người già thì số còn lại quá ít ỏi.

Nhìn vào danh sách, Nhạc Tích cảm thấy hành trình đi hỏi hộ này của nàng cũng không tới mức quá khó khăn cho nên nàng để quỹ hồn công tử tự vẽ một bức họa của mình. Lúc đầu hắn vẽ mình sáng chói, chẳng khác nào tiên nhân hạ phàm, bị Nhạc Tích không chút do dự quăng đi mới đành hoàng nhìn vào gương đồng mà vẽ một bức.

Đáng tiếc đã hỏi liên tiếp mấy hộ nhưng đều chỉ nhận được câu trả lời “không phải”.

Quỹ hồn công tử còn chưa tỏ vẻ gì mà ngược lại thì Nhạc Tích đã có chút ủ rũ.

“Phì, người khổ sở cái nỗi gì? Người không tìm được thì mới gọi là bình thường. Người nghĩ xem bốn công tử đã ngơ ngẩn ở cái nghĩa địa kia bao lâu rồi mà chưa hề gặp được ai thân quen. Nếu như người vừa đi dò hỏi đã phát hiện ra rồi, vậy chẳng phải là bốn công tử quá kém cỏi sao?”

“...Rốt cuộc thì người suy nghĩ theo quy tắc gì vậy?”

“Được rồi đó, đã là tiểu cô nương thì nên cười đùa vui vẻ một chút, còn như người, cả ngày lẫn đêm không phải là mặt đơ thì cũng là mặt ủ mảy chau, sau này làm sao mà gả ra ngoài được.” Quỹ hồn công tử vỗ vai Nhạc Tích, “Nào, coi như thù lao người giúp đỡ bốn công tử, bốn công tử sẽ vẽ cho người một bức họa thật đẹp.”

Lớn đến từng này mà Nhạc Tích chưa bao giờ được ai vẽ tặng mình một bức tranh, nàng chỉ do dự trong chốc lát rồi đồng ý.

Không ngờ khả năng vẽ chân dung của họa sĩ quỹ hồn này lại càng thêm tinh xảo, chưa tới một canh giờ, bức họa bán thân của nàng đã hoàn thành.

Trong bức họa, Nhạc Tích mặc váy bông, mái tóc đen nhánh buông xõa trên vai, gò má khê nâng lên bởi nụ cười nhẹ trên môi, đôi mắt to tròn sáng rực rỡ cong cong lên thành hình trăng lưỡi liềm, không hề khiến cho người ta cảm thấy tực tức, chỉ cảm thấy như gió xuân phả vào mặt.

Có cô gái nào là không thích cười?

Nhạc Tích cầm bức họa cười ngây ngô nửa ngày, cho tới khi quỹ hồn công tử không còn cách nào khác ngoài rút bức họa khỏi tay nàng, nàng mới hốt hoảng lấy lại tinh thần, vội cướp lại, nhét vào trong lòng.

“Này, trước kia người là họa sĩ à?”

“Làm sao bốn công tử nhớ nổi...”

Nhạc Tích ngẫm nghĩ một lát: “Nhưng bức tranh này đích thực không tệ lắm...”

“Ta cảm thấy không phải vậy.”

“Sao cơ?”

“Bốn công tử có thể vẽ người đẹp như vậy nhất định là bởi tài năng hội họa của bốn công tử rất giỏi! Nếu vậy làm sao bốn công tử có thể tùy tiện vẽ tranh cho người khác được!”

“...Người có thể khiêm tốn một chút không?”

“Hử? Đó là cái gì?”

Nhạc Tích nhìn gã quỹ hồn kiêu ngạo đang ngồi bên cửa sổ, tay cầm quạt không ngừng phe phẩy. Gã quỹ hồn công tử rõ ràng đương ra vẻ bốn đại gia cái thế vô song không ai bằng, nàng không nhịn được cười: “Được rồi, được rồi, ta sẽ hỏi giúp người.”

Lần này tới hỏi chính là hai phú gia ở thành tây: Lưu gia và Triệu gia. Nhạc Tích hỏi thăm hỏi lâu mới có người bằng lòng gặp nàng, chỉ tiếc sau khi lấy bức họa ra hỏi, câu trả lời nhận được vẫn là lời phủ định rõ ràng.

Trở về lúc trời đã tối rồi, nàng rẽ vào một quán ăn ven đường gọi một bát mì vằn thắn, vừa cố gắng nuốt vừa cố gắng điều chỉnh lại khuôn mặt như đưa đám của mình, nếu không quỷ hồn công tử nhất định sẽ nói nàng.

Chẳng biết từ lúc nào, giống như đã thành thói quen. Mỗi tối về đến nhà nhất định sẽ bị quỷ hồn công tử hỏi đôi câu hoặc quở trách đôi câu. Trong nhà tuy vẫn chỉ có một mình nàng một người nhưng đã không còn cảm giác cô đơn vắng vẻ nữa rồi.

Vừa nghĩ, Nhạc Tích lại đưa tay vào ngực, muốn sờ sờ bức họa của nàng.

Nhưng vừa sờ liền cảm thấy không đúng, bức họa không có ở đó nữa!

Nhạc Tích lập tức tìm trước tìm sau, nhưng cũng không tìm thấy, chỉ sợ là đã rơi ở trên đường rồi.

Càng nghĩ càng hốt hoảng, Nhạc Tích bỏ lại bát mì vằn thắn còn chưa ăn xong, chạy đi tìm kiếm suốt dọc đường. Trời đã tối mịt, tìm kiếm một tờ giấy mỏng manh đã là không dễ, đằng này trong lòng Nhạc Tích còn nôn nóng, lại càng không có cách nào giữ lòng bình tĩnh để tìm kiếm.

Nếu bức họa được người ta nhặt về cũng tốt, chỉ sợ nó bị người ta dẫm lên, sẽ hỏng mất...

Trời càng tối muộn, Nhạc Tích đã hết đường xoay sở.

Nàng thở dài, đang do dự có nên trở về hay không thì thoáng thấy ven đường có hai gã hán tử đang say.

“A, bên kia có 1 cô nương, nhìn dáng dấp cũng không tệ lắm.”

“Haha, cô nương, hơn nửa đêm không về nhà, ở chỗ này làm gì? Có muốn đại gia đây dẫn nàng về nhà không?”

Nhạc Tích vội vàng chạy đi nhưng cánh tay lại bị giữ chặt. Chuyện này nàng chưa từng trải qua bao giờ, chỉ biết cố hết sức tỉnh táo lại, trong đầu còn đang nghĩ nên làm gì mới tốt...

“A a a a, quý a...”

Hai gã đại hán kia nhìn sau lưng Nhạc Tích đột nhiên hét lên, buông ngay nàng ra, nghiêng nghiêng ngã ngã chạy đi xa.

Nhạc Tích vừa quay đầu lại thì thấy ngay một khuôn mặt vô cùng hung ác dữ tợn xuất hiện trong tầm mắt, Nhạc Tích giật mình sợ hãi lùi lại hai bước liền thấy gương mặt đó chợt biến mất, lộ ra dung nhan tuấn tú trắng nõn.

“Tại sao đã muộn như vậy rồi còn không về!”

“Ta...”

Căn bản không hề cho Nhạc Tích cơ hội giải thích, quỷ hồn công tử tức giận quát: “Người có biết cô nương về buổi tối muộn nguy hiểm biết bao nhiêu không! Giống như vừa rồi vậy, nếu không phải bốn công tử tới kịp, người đoán xem sẽ xảy ra hậu quả gì...”

Nhạc Tích đuối lý, không thể làm gì khác hơn ngoài chịu trận mặc cho quỷ hồn công tử mắng, chờ tới khi hần tiêu bớt cơn giận dữ, mới nhỏ giọng nói: “Bức họa.”

“Bức họa gì!”

“Người vẽ cho ta ấy...ta làm mất rồi.”

“Hả?” Quỷ hồn công tử ngăn người, “Người muộn như vậy rồi còn không về...là vì tìm bức họa đó?”

Nhạc Tích gật đầu một cái.

“Ngu ngốc!” Quỷ hồn công tử hít sâu một hơi, mắng càng thêm hung dữ, “Chẳng qua chỉ là một bức họa thôi, người muốn, bốn công tử lúc nào mà chẳng vẽ được cho người! Nhiều ít có bao nhiêu! Người lại vì vật đó mà nửa đêm cũng không về nhà.”

Nhạc Tích: “...Đừng như vậy, dù gì cũng là người vẽ...”

“Còn mạnh miệng !”

“Ta...” Nhạc Tích bực bội, sư phụ cũng chưa bao giờ mắng nàng như vậy, này...con quỷ nào sao lại có thể mắng người mắng đến ghê gớm như thế hả???

“Nói làm bầm cái gì, đi về!”

“Ừ...”

“Còn nữa, cái đó ngươi cũng đừng hỏi nữa!”

“Sao cơ?”

Quỷ hồn công tử ngừng một lát: “Bổn công tử đối với quá khứ của mình cũng không chấp nhất đến vậy, chuyện không biết thì cứ coi như không biết, thế thôi.”

“Ừ.”

“Ngươi không thể cho bổn công tử thêm chút phản ứng được sao?”

Nhạc Tích đuổi theo con quỷ nào đó, môi cong lên không thể che giấu vui vẻ trong lòng: “Biết rồi!”

4. Chương 4

Nhạc Tích cảm thấy đúng là nàng đang nuôi một đại gia rồi, nhưng càng bị thương hơn là nàng lại nuôi đến cam tâm tình nguyện.

Đã không ngừng phục vụ hầu hạ, lại còn bị mắng chửi nữa.

Thì ra nàng chính là người cuồng ngược sao?

Nhạc Tích tuyệt vọng rồi...

Nhưng có một chuyện còn đáng tuyệt vọng hơn đó chính là, túi của nàng hết tiền rồi.

Bình thường, mỗi quý nàng đều đi hái thuốc, tiền kiếm được cũng đủ để Nhạc Tích tiêu xài trong 1 quý, có khi còn thừa lại một chút. Nhưng kể từ khi nuôi quỷ hồn công tử, không ngừng mua tiểu thuyết cho hắn, hơn nữa còn phải chiều theo sở thích cầm kỳ thư họa của hắn, nào là giấy nào là bút, tiền cũng theo đó mà xài hết sạch sẽ, còn tiêu cả vào số tiền nàng tích góp được.

Nhạc Tích cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được nữa.

Có lẽ, có lẽ...nàng lại phải vào trong núi hái thuốc lần nữa.

Quyết định xong rồi, Nhạc Tích nói với quỷ hồn công tử một tiếng, sau đó dậy sớm công gùi lên núi đi hái thuốc.

Nàng rời trấn đi rất xa nhưng lại cách rừng núi rất gần, Nhạc Tích rất quen thuộc với đường núi, chẳng bao lâu đã có thể tìm được nơi hái thảo dược. Nhạc Tích rất ít khi tới hái thảo dược vào lúc này, thảo dược sinh trưởng có chu kỳ, lúc này không phải là thời vụ thích hợp nhất để hái thảo dược, chẳng qua là nàng đã vụng bắt đắc dĩ rồi.

Nhạc Tích nhỏ giọng nói xin lỗi mới bắt đầu hái chỗ thảo dược còn chưa lớn hẳn.

Bận rộn tới khi mặt trời sắp lặn, chát đầy một nửa gùi, Nhạc Tích cảm thấy đã đủ rồi, mới bắt đầu xuống núi.

“Bịch.”

Đến giờ cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc mình sẽ bị ngã trên con đường núi đã đi tới mòn, Nhạc Tích ngờ ngẩn một lúc lâu mới ý thức được việc mình đã rơi vào trong một cái bẫy.

Đây là một hố đất rất to, may mà đáy hố là đất mềm tươi xốp, nàng rơi cũng không tới mức quá đau, chỉ bị xây sát một chút. Nhưng với độ sâu này, khả năng để tự mình nàng đi ra ngoài không có vẻ cao lắm ...

Nhạc Tích vật lộn một hồi, cuối cùng quyết định sẽ đợi người làm bấy ngày mai tới cứu, chẳng qua...

Nghĩ tới quỷ hồn công tử đang ở nhà, nàng liền cảm thấy nhức đầu.

Vừa mới hứa với hắc buổi tối sẽ về sớm, vậy mà giờ thì... Thật ra nàng cũng không cảm thấy nguy hiểm gì lắm, ở một mình đã lâu, còn có dạng nguy hiểm nào chưa trải qua, dựa vào nhanh trí và một chút may mắn, phần lớn nàng đều có thể vượt qua. Đã sống trên đời thì làm sao có thể không gặp chút nguy hiểm nào, nhưng bị con quỷ đó quở trách và lo lắng như vậy khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên, tựa như trở lại thành một đứa trẻ, bị quản thúc, làm sai chuyện sẽ bị trách mắng, cũng sẽ khiến người lớn lo lắng – – mặc dù cảm giác này cũng rất thích.

Nhạc Tích cúi đầu vào đầu gối, im lặng nhớ về sư phụ, người đã giáo dưỡng nàng nhiều năm, cũng là người duy nhất quan tâm tới nàng.

Đã lâu lắm rồi...nàng còn chưa từng bị ai quở trách nặng nề như vậy.

...nếu như quỷ hồn công tử không chỉ là một quỷ hồn thì thật là tốt.

Nhạc Tích vừa nghĩ vừa ngẩng đầu lên nhìn ngắm sao trên miệng hố.

Nàng lại thở dài, rồi... mắt đối mắt với một đôi mắt hoa đào.

“ ... ”

“ ... ”

“Lần này ngươi không thể mắng ta...”

“Cũng không phải vì ngươi không muốn quay về, sao bốn công tử có thể mắng ngươi được.”

“Không ngờ ngươi cũng biết đạo lý cơ đấy.”

“...Có lúc nào là bốn công tử không biết đạo lý đâu.”

Nhạc Tích cuộn cuộn lộn tóc.

Quỷ hồn công tử: “...bỏ đi, ai bảo bốn công tử có lòng tốt làm gì cơ chứ.” Hắc chán ghét nhìn xuống hố đất, bay ở giữa không trung, “Ngươi đã không ra được, vậy bốn công tử đành hạ mình ở bên ngươi một đêm.”

Ngược lại thì Nhạc Tích giật mình thật.

“Thế nào, chẳng lẽ ngươi còn không nguyện ý?”

“Không...không có.”

Có “ngươi” chịu ở bên cạnh, làm sao lại không muốn chứ, chẳng qua, chẳng qua là có chút không quen.

Nàng vốn cho rằng sau khi hắc đã biết nàng không gặp nguy hiểm, sẽ dứt khoát bay thẳng đi. Nàng không ngờ được hắc sẽ chịu ở lại chỗ này, ở bên nàng.

Cảm kích, pha chút cảm động, cùng với...một loại cảm xúc không biết tên chợt trào lên.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Quỷ hồn công tử hỏi nàng.

Nhạc Tích lắc đầu: “Không muốn làm gì cả, chỉ cần ngươi chịu ở lại chỗ này với ta, ta đã vui lắm rồi.”

“Ừm, vậy bốn công tử sẽ thổi sáo cho ngươi nghe.” Không biết quỷ hồn công tử lấy đâu ra một cây sáo trúc, đưa tới bên miệng rồi nhẹ nhàng thổi lên.

Tiếng sáo du dương vang lên, tựa như nước chảy trong khe suối, róc rách chảy xuôi.

Nhạc Tích tựa vào hố đất, nhắm mắt lại chăm chú lắng nghe.

Không biết đã trôi qua bao lâu, có tiếng nước mưa tí tách rơi xuống, Nhạc Tích mở choàng mắt, cả người vẫn khô ráo, nàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một cành lá cây to lớn đang che trên đỉnh đầu mình, nước mưa theo phiến lá chảy tràn ra xung quanh, duy chỉ có nàng là không chảy tới.

“Nhìn cái gì vậy, cũng đâu thể dễ người mắc bệnh được.” Quỷ hồn công tử đặt cây sáo trúc xuống, hừ một tiếng.

Nhạc Tích không nhin được cười.

Ban đêm lạnh lẽo là thế, nước mưa cũng lạnh nữa, nhưng nàng ở dưới tán lá cây, lại cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Tiếng mưa rơi lớn như vậy, dù sao người cũng không ngủ được, nói chuyện gì chút đi?” Quỷ hồn công tử nghiêng nghiêng đầu, “Rốt cuộc vì sao người lại muốn đi hái thuốc?”

“Không hái thuốc thì làm sao ta có tiền nuôi sống bản thân...”

Quỷ hồn công tử ngạc nhiên hỏi: “Bằng đồng cỏ rách nát này ư?”

“...Đây là thảo dược.”

“Tại sao người lại không kiếm tiền bằng những cách vừa an toàn vừa thích hợp với các cô nương?”

“Ta có biết đâu.”

“Chắc chắc.” Quỷ hồn công tử phe phẩy quạt, “Bổn công tử có cách.”

5. Chương 5

Nói là có cách cuối cùng không phải là cái cách ngốc nghếch ôi thiêu sao?

Nhạc Tích vừa phỉ nhổ vừa thấp thỏm cảm mấy bức tranh mà quỷ hồn công tử đưa cho bảo là bán lấy tiền.

Chủ cửa hàng thư họa nhìn thấy nàng một thân xiêm y mộc mạc, ngay cả liếc cũng không thèm liếc thêm lấy một cái, đã lạnh lùng hỏi: “Tối mua cái gì?”

“Không, ta tới bán tranh.”

“Thế à? Người nào vẽ?”

“Ừm...”

“Không phải là do tiểu nha đầu người vẽ đấy chứ?”

“Không phải đâu...dù sao ông xem là biết.” Tim Nhạc Tích treo lơ lửng, mở bức tranh vẫn đang cuộn trong tay ra, “Ông xem xem tranh này có thể bán được bao nhiêu?”

Ông chủ hàng ban đầu còn mang vẻ mặt khinh thường, nhưng tới khi nhìn thấy bức tranh, vẻ mặt lại biến đổi hoàn toàn.

“Đây...đây là do ai vẽ vậy?”

Nhạc Tích sững sốt một lát: “Cái này...ta không thể nói.”

“Không thể nói cũng không sao. Cái này ta mua. 5 lượng bạc? Thế nào?”

“Hà? 5 lượng?”

“Chê ít? Vậy thì 12 lượng là được. Tiểu thư, tranh này tuy đẹp nhưng một là không có ký tên hai là không lưu ấn triện, có thể ra giá như vậy đã là không tệ rồi...”

12 lượng bạc.

1 bức họa 12 lạng bạc.

12 lạng bạc đấy! Nhạc Tích cầm bạc trở về nhà mà vẫn còn cảm thấy thần kỳ.

Chỉ 1 bức họa như vậy mà lại bằng tiền cả nửa năm nàng bán thảo dược. Nàng tận mắt chứng kiến quỹ hồn công tử vẽ, cả quá trình cũng chưa tới 1 canh giờ đâu...

Cho nên...tên quý kia chính là một kho bạc di động ư?

“Tiểu thư, cô đi bộ có thể nhìn đường chút hay không?”

“A a xin lỗi.” Nhạc Tích vội nói xin lỗi.

Nàng chưa kịp rời đi, đột nhiên bị một đạo sĩ ngăn lại, đạo sĩ kia râu đã bạc trắng, cả người đầy vẻ tiên phong đạo cốt.

“Vị tiểu cô nương này, có phải gần đây người đã chọc vào vật gì không phải người không?”

Lòng Nhạc Tích lộp bộp: “Sao...sao lại vậy?”

“Trên trán cô nương phủ đầy khói đen, sát khí dày đặc...không phải là dấu hiệu tốt, sợ là đã chọc phải vật gì không nên chọc, hơn nữa xem ra, vật kia cũng đã qua đời từ rất lâu rồi.”

Nhạc Tích cười gượng: “Làm sao có thể...”

Đạo sĩ bấm bấm ngón tay: “Ba năm trước ở Bình thành, gian thần Tô Tín hại vạn người bị loạn côn đánh chết ở bãi tha ma, hắn mang theo oán khí khôn nguôi, không hề chuyển sang kiếp khác, cô..., chao ôi chao ôi, đừng đi mà tiểu cô nương, ta còn chưa nói hết...”

Nhạc Tích không nói hai lời, xoay người rời đi.

“Tranh của ta được bao nhiêu?”

Nhạc Tích vuốt vuốt trái tim vẫn chưa thể bình ổn, lấy bạc ra.

Quỹ hồn công tử liếc mắt, bất mãn phàn nàn: “Chỉ được ít vậy thôi? Lão chủ cửa hàng kia đúng là không có mắt nhìn. Đây chính là bốn công tử... này, người làm sao vậy?”

“Không có gì...không có gì...” Nhạc Tích xoa xoa mặt, cố gắng để mình như bình thường, “Vừa rồi chạy nhanh quá nên có chút khó thở.”

“Người chạy nhanh như vậy làm gì?”

“Muốn trở về sớm một chút...”

Quỹ hồn công tử lẩm bẩm hai tiếng, khoe miệng cong lên vui vẻ nói: “Biết tự giác về sớm là tốt rồi.”

Nhạc Tích cũng không để tâm tới.

Tô Tín dĩ nhiên là nàng biết. Đó chính là tên đại gian thần được lưu trong sử sách. Bị lưu đầy vào mấy năm trước, chính là đối tượng người người muốn đánh. Nếu như bây giờ có người nhắc tới cái tên này, phần lớn đều hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhà ai có trẻ con không nghe lời là người lớn lại lôi Tô Tín ra hù dọa, dọa rằng nếu không nghe lời sẽ bị Tô Tín từ dưới địa ngục chạy ra ăn thịt, đủ loại hình dung ghê rợn về Tô Tín, ăn thịt uống máu người đủ cả.

Hắn là tên mặt mũi quái dị bị người người phỉ nhổ, còn quỹ hồn công tử thì không phải như thế đâu.

Thừa dịp vào trấn mua tiểu thuyết về cho quỹ hồn công tử, Nhạc Tích lục tìm trong cửa hàng các sách ghi lại về Tô Tín.

Là quyền thần được tiên đế sủng ái, không hề là một tên yêu quái xấu xí như mọi người vẫn miêu tả mà hoàn toàn ngược lại. Dung mạo hấn tuấn tú vô cùng, cầm kỳ thư họa cái gì cũng tinh thông, chẳng qua tính cách vui vẻ thất thường, làm nhiều người không thích. Nhưng tiên đế lại cảm thấy tính hấn thẳng thắn, không ngừng đưa cho hấn càng nhiều quyền lực, mà cũng không hề quản thúc. Lúc Tô Tín cầm quyền trong tay, sưu cao thuế nặng, hầu như đại thần nào cũng phải tới cửa cầu cạnh, người tới tặng lễ cuộn cuộn không

dứt. Tới khi hấn rút dài, ngoại trừ số vàng bạc chất đầy còn hơn cả quốc khố thì tội nghiệt nặng nhất của hấn chính là tham ô quân khoản (tiền bạc dùng cho quân đội), can thiệp vào quân đội, cuối cùng dẫn tới sự thất bại của tiền phương...

Nhạc Tích đọc xong mỗi một quyển, lòng nàng lại càng chìm xuống.

Khi đọc tới đoạn Tô Tín bình thường thích nhất là vẽ tranh, nhất là tranh thủy mặc, lòng của nàng hoàn toàn chìm vào vực sâu.

Đã đêm khuya rồi mà Nhạc Tích vẫn trần trọc không ngủ được.

“Sao vậy? Không phải là đã đổi được bạc sao?” Quỷ hồn công tử gõ gõ chuôi quạt, “Nhưng cũng đúng là ít thật, nếu ngươi mang theo bốn công tử đi...”

...hắn không màng tới tiền bạc.

“Ê, này, mặt ngươi thế này là có ý gì? Ngươi đã vô tình vậy bốn công tử cũng lười giúp ngươi...”

... vui vẻ thất thường.

Trừ những điều trên còn rất am hiểu hội họa, tính tình kiêu ngạo, lại còn... Chết tiệt, không được nhớ tới nữa.

Chẳng lẽ... phải hỏi thẳng với hấn rằng hấn có phải Tô Tín không? Bỏ qua chuyện hấn đang mất trí nhớ thì cho dù hấn đúng là thế thật thì hấn cũng sẽ chối bỏ...mà cho dù hấn có không chối bỏ thì làm sao đây, hấn đã chết rồi, chẳng lẽ nàng vẫn còn muốn hấn hồn phi phách tán nữa sao...

6. Chương 6

Từ khi sinh ra tới nay, lần đầu tiên có chuyện khiến Nhạc Tích đau đầu tới vậy.

“Tiểu cô nương, tiểu cô nương ...”

Nhạc Tích ngẩng đầu lên, vị đạo sĩ nói chuyện với nàng hôm trước lại đứng trước mặt nàng.

Nhạc Tích nghiêng đầu muốn tránh đi nhưng lại bị người ta chặn đường.

“Tiểu cô nương, cô đừng chạy, lão đạo là vì tính mạng của cô, người và quỷ khác biệt, tiểu cô nương chớ ở bên quỷ ma quá nhiều, huống hồ còn là một con quỷ có lệ khí nặng nề...”

“Hắn không phải vậy.” Nhạc Tích không nhịn được phản bác, “Hắn không phải là người xấu.”

Lão đạo sĩ cũng không hề bất ngờ: “Những thứ quỷ quái kia có sở trường là lừa gạt người khác, chẳng qua bọn chúng chỉ muốn hút lấy sinh khí của cô, hại tính mạng cô... Hơn nữa, lệ khí trên người không cách nào siêu thoát. Hãy để lão đạo thu hấn, thứ nhất là an ủi tính mạng cho những người đã chết trong tay hấn, thứ hai cũng có thể...”

Trong đầu chợt hiện lên nụ cười mang theo lúm đồng tiền của quỷ hồn công tử...

Nhẹ nhàng, giễu cợt, chẳng bận tâm, vui vẻ, khở sở, đôi mắt hoa đào lúc mở lúc khép, hàng mi cong cong thành hình dáng vô cùng xinh đẹp.

Tô Tín trong sách gì đó nàng không biết, nàng chỉ biết là nàng nhặt được hấn, hấn sẽ cướp lấy giường của nàng nhưng cũng sẽ vẽ tranh cho nàng, lo nàng một mình đi về, ở bên nàng, che mưa cho nàng, đổi tranh chữ lấy tiền cho nàng, hấn chỉ là một quỷ hồn thế thôi.

Nàng không muốn hấn biến mất.

Nàng không làm được.

“Thật xin lỗi, đạo trưởng. Ta không cảm thấy hấn là người xấu...”

Đạo trưởng vội la lên: “Cô nương này, sao cô cứ khẳng khẳng cố chấp vậy...”

Hắn chưa từng làm chuyện gì có lỗi với nàng, có thể trên đời này có ngàn người vạn người muốn hắn hồn phi phách tán nhưng nàng không làm được.

“Hắn đã cứu ta, nếu hắn thật sự muốn lấy mạng ta vậy ta sẽ...”

Lão đạo thở dài nói: “Oan nghiệt a.”

Nhạc Tích đang định nói thêm: “Ta...”

Nàng còn chưa kịp nói hết đã lặng đi.

Cả người mệt mỏi, ý thức mê man. Nhạc Tích cố gắng vươn tay muốn ngăn cản nhưng không còn kịp... Trước khi nàng hoàn toàn mất đi ý thức chỉ nghe lão đạo kia nói, “Đắc tội, tiểu cô nương...”

Sau khi tỉnh lại, Nhạc Tích điên cuồng chạy tới căn nhà lá, đoạn đường không hề dài nhưng dường như trải ra vô tận, nỗi sợ hãi nghẹn trong lòng lan tỏa ra khắp tứ chi.

Trên giường cỏ...không có!

Trong phòng...không có!

Chiếc ô cũ được đặt ở trong sân, lặng lẽ chẳng có chút tiếng động.

Chuyện nàng lo lắng nhất rốt cuộc đã xảy ra...

Nhạc Tích xiết chặt cán ô, dựa vào tường, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, tứ chi lạnh như băng.

“Này này, người đâu rồi?”

Nàng cố gắng an ủi mình rằng quỷ hồn công tử chẳng qua chỉ là đi ra ngoài chưa về nhưng cũng không thể nào giảm bớt lo sợ và bất an trong lòng.

Những ngày cả hai ở bên nhau cứ hiện lên mỗi giờ mỗi khắc trong đầu Nhạc Tích.

“Đã ở đây thì trả lời với ta một tiếng đi!”

Rõ ràng lúc nào hắn cũng luôn lo nàng có thể quay về bình an không.

“Trả lời ta một tiếng là được rồi...”

Rõ ràng nàng còn chưa chuẩn bị để hắn rời xa.

“...một tiếng thôi...huhuhu...”

Ngồi sụp xuống, Nhạc Tích nước mắt nghẹn ngào.

Quỷ hồn công tử biến mất thật rồi.

Lão đạo trưởng đó cũng biến mất rồi.

Những ngày sau đó, dường như ngày nào Nhạc Tích cũng chạy tới khu nghĩa địa sư phụ chôn nhưng cũng chưa bao giờ gặp lại quỷ hồn công tử. Nàng đã đi tới tất cả những nơi bọn họ đã từng đi qua. Thành trấn, tửu lâu, thậm chí cả cái hồ đất trên núi nhưng vẫn không tìm được—Nếu không phải trên bàn còn đặt mấy bức họa hắn vẽ thì tất cả sẽ đều giống như hắn chưa từng xuất hiện bao giờ.

Lúc này, việc hắn có phải Tô Tín đã không còn quan trọng nữa.

Nàng không quan tâm dù chỉ một chút nào...

7. Chương 7

Mấy tháng sau...

Biểu cữu ở xa nhiều năm không liên lạc với Nhạc Tích gửi một phong thư tới, nói rằng đã phát tài ở thành Diệp Lương, muốn nàng tới đó nương tựa.

Suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng Nhạc Tích lựa chọn rời đi.

Rời khỏi nơi này, rời khỏi ngôi nhà lá, cũng rời khỏi cánh rừng núi này.

Tới mộ sư phụ thăm người lần cuối, Nhạc Tích nhỏ sạch cỏ dại xung quanh mộ phần, lại thấp hai nén hương, quỳ trước bia mộ rất lâu mới rời đi.

Đồ của nàng không có nhiều lắm, tiền bán tranh cũng đủ để nàng sống một khoảng thời gian. Hẹn với chủ thuyền sáng sớm hôm sau sẽ đi rồi Nhạc Tích đi ngủ từ sớm.

Vẫn không thể nào đi vào giấc ngủ, trần trọc tới nửa đêm mới chợp mắt được một lát, không ngờ lại nằm mơ.

Giấc mơ cũng không dài. Chỉ thấy người đó vẽ tranh cho nàng, chọc nàng cười. Khi tỉnh lại thì không nhớ rõ lắm, chỉ có khóe mắt vẫn vương nước mắt, có cơn gió thoảng qua, khóe mắt lạnh lạnh.

Sáng sớm, Nhạc Tích đeo bọc quần áo sau lưng, ngắm nhìn lại căn nhà lá mình đã ở nhiều năm.

Mơ màng thấy một bóng dáng màu trắng tiến nàng rời đi.

Nhạc Tích vậy vậy tay...

“Nhạc cô nương có ở đây không?” Một giọng nữ đứng tuổi chợt vang lên.

Nhìn một lát, Nhạc Tích ngẩn ra, bởi vì đó là bà mối nổi danh trong thành, khi sư phụ còn sống đã từng gặp qua mấy lần, sau khi sư phụ mất, nàng không gặp lại bà ấy nữa.

“Ta...”

“Nhạc cô nương đang định đi ra ngoài sao? Ai nha, chớ vội!” Bà mối liếc thấy bọc quần áo sau lưng Nhạc Tích vội nói, “Có người tới cầu thân! Là một mối hôn sự khó có được a! Lý gia Nghiệp thành, đã nghe nói chưa? Đây chính là đại thế gia đó. Tiểu công tử nhà đó coi trọng cô nương. Sinh lễ người ta cũng mang tới đây rồi.”

“A?”

“Đến đến, mau bê tới.”

Trong khoảng thời gian Nhạc Tích còn đang ngơ ngẩn, mười mấy rương gỗ lê hoa cứ vậy được đem vào tiểu viện, đáng sợ nhất là...nàng phát hiện còn mấy cái rương vì không đủ chỗ đặt mà vẫn phải để ở bên ngoài...

“Ồ, những thứ này là...?”

Khi mấy cái rương đặt xuống “rầm” một tiếng, rồi lại lách cách mở ra, ánh sáng trong đó dù là ban ngày cũng đủ khiến người ta phải lóa mắt.

“Thế nào, Nhạc cô nương, không ít chứ!” Bà mối đắc ý nói, “Vị Lý công tử này còn là một nhân tài hiếm thấy, phong độ bất phàm, có thể nói đó là đệ nhất công tử Nghiệp thành...”

“Không, này...có phải có hiểu lầm gì không?”

“Không hề lầm! Người mà người ta muốn cầu thân chính là cô nương!” Nốt ruồi trên mặt bà mối cũng rung lên theo, “Dù sao song thân của cô nương đã qua đời, sư phụ cũng mất rồi, một thân nữ nhi thì nên sớm tìm chỗ dựa mới phải, không có mối hôn sự nào tốt hơn mối này đâu...”

Nhạc Tích hoàn toàn rối bời: “Đợi đã, ta không...”

“Nào, chúng ta đã chọn được ngày lành, mùng 5 tháng sau chính là ngày hoàng đạo...”

“...Ta không gả!”

Đùa gì đấy, coi như nàng không còn phụ mẫu sư phụ thì nàng cũng không thể cứ hồ đồ mà gả đi như thế.

“Hả, cô nương nói cái gì?” Bà mối kinh ngạc, dường như không hiểu nàng đang nói cái gì.

“Ta không gả.”

“A, nhất định là tiết trời hôm nay quá nóng, ta nghe lầm rồi...”

“Bà không nghe lầm đâu, hãy mang mấy rương đồ này đi, ta không...”

“Ai nói không gả?”

Một giọng nói vừa trầm thấp lại vô cùng quen thuộc chọt chen vào.

Cả người Nhạc Tích cứng đờ.

“Không gả cho bốn công tử, ngươi còn định gả cho ai?”

Tiếng giày dẫm lên mặt đất, từng tiếng từng tiếng như gõ vào trái tim nàng, tiếng nào cũng thực vang dội, còn giọng nói của hắn cũng chẳng khác nào sấm đánh bên tai nàng.

Quý công tử mặc cẩm bào màu trắng thêu chỉ vàng, ngọc quan trên đầu bởi vì cử động mạnh của chủ nhân mà khẽ lay động, quạt giấy trong tay bị xiết chặt phát ra tiếng kèn kẹt.

Nhạc Tích cảm thấy nhất định là mình đang gặp ảo giác rồi, hơn nữa còn là ảo giác mà có nói ra cũng không ai tin.

Nàng cảm thấy mình sắp hôn mê rồi nên Nhạc Tích dùng hết sức lực cả một đời truyền vào tiếng hét: “Không phải ngươi đã chết rồi sao!!!”

8. Chương 8

“Này này, rốt cuộc thì bao giờ ngươi mới chịu tỉnh lại!”

“Này này, ngươi mà không chịu tỉnh lại ta sẽ phá nhà ngươi đấy!”

“Không đúng, nếu ngươi còn không tỉnh lại ta sẽ mang ngươi tới nhà ta luôn.”

“...Này, ngươi vẫn không chịu đứng lên thật à?” Hắn thở dài, “Được rồi, vậy ta đành chờ hết y phục của ngươi, sau đó...”

“...”

“Ồ, rốt cuộc ngươi cũng chịu tỉnh lại rồi?”

Nhạc Tích từ chối tiếp nhận thực tế.

Cái gì mà Tô Tín lệ khí ngập trời cái gì mà gian thần đều %\$&# ... là giả.

“Ai nói với ngươi ta là Tô Tín?”

Nhạc Tích như đưa đám: “Một đạo sĩ.”

“Lời của đạo sĩ nói ngươi cũng tin? Đạo sĩ nói ngươi là thê tử đã định bảy kiếp của ta, vậy bây giờ ngươi cũng lập tức gả cho ta sao?”

Nhạc Tích: “Được rồi... chúng ta dùng đề tài này ở đây đi, nói cho ta biết làm sao ngươi có thể biến thành người sống xuất hiện trước mặt ta đi?”

“Ta nào đã chết đâu.”

“Sao cơ?”

Quý hồn công tử, không, bây giờ phải gọi hần là quý công tử phong lưu phóng khoáng phe phẩy quạt thần nhiên đáp: “Bổn công tử vẫn luôn là công tử đệ nhất Nghiệp thành Lý tiểu thiếu gia Lý Ý Văn, trạng thái quý hồn lúc trước chẳng qua là linh hồn thoát xác thôi...hôm nay chẳng qua ta đã trở lại thân thể của mình.”

“Tại sao người lại thoát xác? Còn nữa... tại sao lại xuất hiện ở trong khu nghĩa địa kia?”

Trên mặt Lý Ý Văn lộ ra vẻ mặt tự nhiên: “Ày...người cũng đừng hỏi nhiều như vậy, nghỉ ngơi cho khỏe rồi chờ ngày gả cho bổn công tử là được rồi!”

“...Khoan đã, rốt cuộc người lấy ở đâu ra tự tin ta nhất định sẽ gả cho người?”

“Vậy tại sao người lại không chịu gả cho bổn công tử?”

“Là ta hỏi trước!”

“Được rồi...” Lý Ý Văn trốn tránh một hồi cuối cùng cũng thừa nhận: “Bổn công tử thích người!”

“...”

“Này, người đỏ mặt kìa.”

“... Câm miệng!”

Thật lâu sau, Nhạc Tích mới biết vì sao Lý Ý Văn không chịu nói lý do tại sao linh hồn mình lại thoát xác cho nàng biết.

Một năm trước vị đại thiếu gia này đã từng được nàng cứu –Mặc dù Nhạc Tích cũng không nhớ nổi chuyện này, khi nàng hái thuốc thỉnh thoảng sẽ gặp người bị thương trên đường, kể thừa được một chút y thuật của sư phụ, Nhạc Tích lại lấy số dược thảo có trong tay giúp đỡ người ta. Nàng không cảm thấy đây là chuyện gì quá quan trọng cho nên cũng không nhớ làm gì.

Nhưng cho dù thế nào, quân sự Lý gia cũng đã xác nhận đúng là có chuyện này xảy ra. Nửa năm trước, Lý Ý Văn không may rơi xuống vách núi, bất tỉnh nhân sự, may mà được Nhạc Tích cứu. Chỉ có điều lúc đó vị đại thiếu gia này trông quá chật vật, căn bản không thể nào liên tưởng tới quý công tử nhanh nhẹn thích mặc bạch y trước mặt nàng được.

Nhạc Tích rất cố gắng rất cố gắng nhớ lại, mới nhớ năm ngoái khi nàng đi viếng mộ sư phụ, dường như có xảy ra chuyện như vậy thật, lúc ấy nàng muốn trở về lấy thêm chút thảo dược. Kết quả, khi quay lại, người nằm trên đất đã không thấy đâu.

“Đó là do được người của chúng nô cứu đi, nhưng sau khi mang được người về, tất cả gia đình lão bộc kể cả những người đã cứu mang về cũng bị mắc xối xả.” Lão quân gia đã nói như thế.

Bởi vì...Lý Ý Văn đối với Nhạc Tích là vừa gặp đã yêu.

Nhưng bọn họ tìm khắp nơi cũng không thấy Nhạc Tích.

Vì vậy trong vòng một năm này, Lý Ý Văn cầu yêu không được, tương tư thành bệnh ...

“Tương tư thành bệnh...? Ngài nói thật chứ?” Nhạc Tích kinh ngạc vô cùng.

“Xin người đừng ngắt lời lão bộc.” Nét mặt lão quân gia hết sức vô cảm.

...nói chung là không biết vì sao mấy tháng trước linh hồn Lý Ý Văn thoát xác, sau đó tình hình về sau phát triển thế nào Nhạc Tích đều đã biết. Về phần tại sao lại đứng chờ ở khu nghĩa địa đó, đương nhiên là bởi vì tại nơi đó Lý Ý Văn đã bắt gặp được Nhạc Tích.

“Khoan đã, tại sao các người lại không tìm được ta?” Nhạc Tích tự cho là mình rất dễ tìm.

“Bởi vì căn bản chúng nô đâu có nghiêm túc đi tìm.” Lão quân sự tiếp tục vẻ mặt vô cảm của mình, “Chúng nô chỉ coi như công tử đột nhiên kích động yêu đương, cho dù có tìm được thì phu nhân cũng sẽ không bao giờ đồng ý để tiểu thiếu gia lấy một cô nương không rõ lai lịch.”

“A...Vậy còn bây giờ?” Tại sao lại đồng ý!

“...Nếu con trai của người vì một cô nương mà đến cả linh hồn cũng có thể thoát xác chu du bên ngoài, vậy người có đồng ý không?”

“...”

...câu cuối cùng, chính là do vị quý công tử phong lưu phóng khoáng nào đó tổng kết.

“Thế nào, có phải rất cảm động vì lời này của bốn công tử phải không? Nói lảm nhảm cái gì, còn không mau gả cho bốn công tử!”

Nhạc Tích: “Hiện giờ ta chỉ có một câu muốn nói.”

“Cái gì? Có chữ “yêu” không?”

“Không.”

“Đó là...”

“Hãm hại người a.”

~

Có 1 sự kiện rất đáng nhắc tới đó chính là, qua một số năm sau, Nhạc Tích ở Nghiệp thành vô tình gặp lại vị đạo sĩ kia, khi đó đạo sĩ kia còn chặn đường một tiểu cô nương nói: “Trên trán cô nương phủ đầy khói đen, sát khí dày đặc...không phải là điềm tốt, sợ là đã chọc phải vật gì không nên chọc, hơn nữa xem ra, vật kia cũng đã qua đời từ rất lâu rồi...”

Lời kịch này sao nghe quen tai thế không biết.

Lý Ý Văn quyết định phải nhanh chóng báo quan phủ tới bắt gã, gã đạo sĩ bị đe dọa mấy câu đã khai ra toàn bộ. Gã này chính là kẻ chuyên dùng mồm miệng để lừa bịp người khác, thần ma quỷ quái gì đó đều chỉ dùng để lừa người khác. Tiện thể nói luôn, hôm đó hắn đánh Nhạc Tích hôn mê chính là vì để mất tới túi tiền treo bên hông Nhạc Tích.

Lý Ý Văn: “Nương tử, nàng cũng dễ lừa gạt quá, thế mà không phát hiện bị mất túi tiền sao?”

Nhạc Tích: “...” Hoàn toàn không có!

Chết tiệt!!! Lúc đó chỉ lo đau khổ, ai còn để ý tới túi tiền cơ chứ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-cung-quy-hon-cong-tu>